

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΒΑΝΤΕΡΚΑΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ο ΤΑΝ ο ύπολοχαγος Ραούλ ντε Βενσού άνοιξε και πάλι τὰ μάτια του, έμεινε κάμποσες στιγμές με τὸ μυαλό άποχαυνωμένο, χωρίς νά ξέρη ποῦ βρίσκεται. Ένας δυνατός πόνος στὸν άριστερό μηρὸ τὸν έπανεφέρε στὴν πραγματικότητα. Καί τότε θυμήθηκε ὅτι, κατά τὴν διάρκεια τῆς μάχης, είχε τραυματισθῆ από ένα θραῦσμα ὀβίδος καί ὅτι, σιγά-σιγά, είχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του από τὴν άκατάσχετη αἱμορραγία. Έκείνο, όμως, ποῦ δέν μπορούσε νά καταλάβη, ἦταν πῶς είχε βρεθῆ σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα έπιπλωμένη πλούσια, ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι γυναικείο, άφοῦ τὰ σεντόνια ἦσαν άρωματισμένα, μακριά από τὸ πανδαιμόνιο τῆς μάχης. Προσπάθησε νά συγκεντρώσῃ καλύτερα τὶς άναμνήσεις του. Μά ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στὸ κεφάλι —καί παραιτήθηκε από τὴν προσπάθεια αὐτή.

Τῆ στιγμή εκείνη, άνοιξε άθόρυβα ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καί μπῆκε μέσα ένας μεσόκοπος στρατιωτικός, άκολουθούμενος από μιὰ γυναίκα. Ὁ Ραούλ άνεγνώρισε άμέσως τὸν Μπερτόν, τὸν γιατρό τοῦ συντάγματός του, καί τοῦ χαμογέλασε. Ὁ γιατρός τὸν πλησίασε, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καί άκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο τοῦ τραυματία.

— Δέν έχετε, βλέπω, πυρετό, εἶπε. Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ιδιαίτερώς. Ὁμολογῶ ὅτι, γιὰ μιὰ στιγμή, φοβήθηκα γιὰ σᾶς. Μά τώρα, δέν διατρέχετε πειά κανένα κίνδυνο...

— Ποῦ βρίσκομαι; τὸν ρώτησε ὁ Ραούλ ντε Βενσού. Καί πῶς τελείωσε ἡ μάχη;

— Ἡ μάχη τελείωσε με μιὰ νίκη τῶν Γάλλων, άποκρίθηκε ὁ Μπερτόν. Διώξαμε τοὺς Γερμανοὺς από τὰ έπικαιρα σημεία ποῦ είχαν καταλάβει χθές. Ὑστερ' από λίγες μέρες θά δοθῆ στὰ περίχωρα τοῦ Βερντέν μιὰ νέα κρίσιμη καί άποφασιστικὴ μάχη. Ὅσο γιὰ σᾶς, φιλοξενεῖσθε τὴν στιγμή αὐτὴ στὴν έπαυλὶ τοῦ κόμητος ντε Κουρταίν. Ἄναγκάστηκε νά σᾶς μεταφέρω ἔδῳ, έπειδὴ δέν ὑπῆρχε πειά θέσις στὸ νοσοκομεῖο. Καί τώρα, πρέπει νά εὐχαριστήσετε τὴν εὐγενεστάτη οικοδέσποινα, τὴν κόμισσα ντε Κουρταίν, έπειδὴ σ' αὐτὴν χρωστάτε τὴν ζωὴ σας... Ἄν δέν σᾶς περιποιότανε με τὴν στοργὴ καί προθυμία τὶς τρεῖς τελευταῖες μέρες, ποῦ θρискόσαστε μεταξύ ζωῆς καί θανάτου, εἶνε ζήτημα ἂν θά εἶχατε σήμερα τὴν τιμὴ καί τὴν εὐχαρίστησι νά τὴν γνωρίσετε... Σᾶς παρεχώρησε, μάλιστα, καί τὸ κρεβάτι τῆς έπειδὴ αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο δωμάτιο...

— ὦ γιατρέ μου, εἶσθε ὑπερβολικός! εἶπεν ἡ κυρία, ἡ ὁποία εἶχεν άκολουθῆσει τὸν Μπερτόν στὴν κρεββατοκάμαρα, στὴν δικὴ τῆς κρεββατοκάμαρα, ποῦ τὴν είχε παραχωρήσει στὸν τραυματία.

Καί ἡ κόμισσα πλησίασε καί αὐτὴ στὸ κρεβάτι, με φανερό ὄμως δισταγμό. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἠθελε νά μὴ τὴν κυττάξῃ ὁ λαβωμένος στὸ πρόσωπο, γιὰτὶ έφρόντιζε νά ἔχῃ διαρκῶς τὸ κεφάλι τῆς γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιατροῦ. Μά ὁ Ραούλ τὴν πρόσεξε, άνασηκώθηκε με κόπο στὸ κρεβάτι του γιὰ νά τὴν δῆ καλύτερα καί, ὅταν βεβαιώθηκε πῶς δέν εἶχε γελαστῆ, έκφρασις ζωηρᾶς έκπλήξεως ζωγραφίστηκε στὸ ὄχρό του πρόσωπο. Ὅστόσο, εἶχε τὴν έτοιμότητα νά συγκρατηθῆ καί νά μὴ διατυπώσῃ τὴν έρώτησι ποῦ έφλόγιζε τὰ χεῖλη του.

— Πῶς αἰσθάνεσθε τώρα, κύριε ὑπολοχαγέ; τὸν ρώτησε ἡ οικοδέσποινα με τυπικὴ εὐγένεια.

Ἄπο τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς, ὁ

Ραούλ κατάλαβε ὅτι ἡ κόμισσα δέν ἠθελε νά δείξῃ, πρὸς τὸν γιατρό τοῦλάχιστον, ὅτι γνωρίζοντουσαν από καιρό... ὦ! ἡ φωνὴ αὐτὴ πόσες άναμνήσεις ξανάφερνε στὸ μυαλό του!...

...Στὰ 1910, ἡ κόμισσα ντε Κουρταίν ἦταν γνωστὴ σ' ὅλα τὰ καμπαρέ τῆς Μονμάρτρης με τ' ὄνομα: «Ὁ Νυχτερινὸς Ἡλιος». Ἡ φήμη τῆς εἶχε άπλωθῆ σ' ὀλόκληρο τὸ Παρίσι. Ἡ ξανθὴ ὠμορφία τῆς Λευκῆς —έτσι λεγόταν ἡ άρτίστα αὐτὴ— τὸ διαβόλεμένο κέφι τῆς, τὸ πικάντικο πνεῦμα τῆς τὴν είχαν καταστήσει διάσημη μέσα σὲ λίγα χρόνια... Ὁ Ραούλ, μαθητὴς τότε στὴν Σχολὴ Εὐελπίδων, εἶχε έρωτευθῆ τρελλὰ τὴν Λευκὴ. Έκείνη, όμως, φαινόταν σάν νά μὴ τὸν λογάριάζε περισσότερο από τοὺς άλλους θαυμαστάς τῆς ποῦ τὴν πολιορκούσανε στενά. Κι' ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι τοῦ έρριχνε τὶς πιὸ γλυκειές ματιές τῆς. Ἄλλὰ κάθε φορὰ ποῦ ὁ Ραούλ ζητοῦσε νά φανῆ πιὸ τολμηρὸς μαζί τῆς, εκείνη τὸν ἔβαζε στὴ θέσι του άλλοτε με τὸ καλὸ καί άλλοτε με άπότομο τρόπο. Έναν ὀλόκληρο χρόνο τὴν κυνηγοῦσε ὁ Ραούλ. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς εἶχε στείλει πολλές φορὲς λουλούδια καί διάφορα μικρὰ δῶρα, χωρίς νά μπορῆ νά καυχῆθῆ ὅτι δέχτηκε ἔστω καί ένα φιλὶ από τὰ κατακόκκινα χεῖλη τῆς. Μιὰ μέρα, ὁ Ραούλ, έπιστρέφοντας στὸ Παρίσι ὕστερ' από ένα μικρὸ ταξίδι στὴν έπαρχία του, ἔμαθε ὅτι ένας άρκετὰ ἡλικιωμένος κόμης έρώτεύτηκε τὴ Λευκὴ μιὰ βραδυὰ ποῦ τὴν εἶδε νά χορεύῃ στὸ καμπαρέ τῆς, ὅτι τὴν έπομένη τὴν ζήτησε σὲ γάμο, ὅτι τὴν στεφανώθηκε τὴν μεθεπομένη καί ὅτι τὴν εἶχε πάρει μαζί του στὸν πατρογονικό του πύργο, μακριά από τὸ επικίνδυνο Παρίσι με τὸ δηλητηριασμένο περιβάλλον... Ὁ Ραούλ λυπήθηκε εἰλικρινά γιὰ τὴν εξαφάνισι τοῦ «Νυχτερινοῦ Ἡλιοῦ». Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι βρῆκε πολλές άλλες νυναϊκές πρόθυμες νά τὸν παρηγορήσουν.

Ὅστόσο, ἂν καί πέρασαν πολλὰ χρόνια από τότε, κάθε φορὰ ποῦ ξαναθυμότανε τὴ Λευκὴ, ένοιωθε ένα ἔλαφρὸ πόνο στὴν καρδιά... Καί νά ποῦ τώρα τὴν ξανάβλεπε, σοβαρὴ καί άκατάδεχτη κόμισσα, ὕστερ' από μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία ποῦ τοῦ πρόσφερε, χωρίς νά τὸ ξέρῃ, άφοῦ ἔμεινε τόσες μέρες άναίσθητος στὸ κρεβάτι...

Ὁ Ραούλ εὐχαρίστησε με λίγα τυπικά λόγια τὴν οικοδέσποινα γιὰ τὶς περιποιήσεις τῆς. Τοῦ κάκου ὄμως τὴν κύτταζε έπίμονα, προσπαθώντας νά μαντεύσῃ τὰ πραγματικά τῆς αἰσθήματα άπέναντί του, νά καταλάβῃ δηλαδή ἂν ἡ Λευκὴ τὸν περιποιήθηκε με τὴν στοργὴ από ἔνδιαφέρον πρὸς τὸν παλιὸ φίλο ἢ ὡς πρὸς τραυματισμένο αξιωματικό. Ἡ κόμισσα άπέφευγε ὄχι μόνο νά τὸν κυττάξῃ κατάματα, ἀλλὰ καί νά τοῦ μιλήσῃ. Συζητοῦσε μονάχα με τὸν γιατρό. ἠθελε νά μάθῃ ἂν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο άφοῦ τὸ σπῆτι τους βρισκότανε κοντὰ στὸ πεδίο τῆς μάχης καί ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴν δίαιτα στὴν ὁποία έπρεπε νά ὑποβληθῆ ὁ τραυματίας. Καί έφυγε τέλος μαζί με τὸν Μπερτόν, άφοῦ εἶπε στὸν Ραούλ ὅτι θά τοῦ ἔστελνε τὴν καμαριέρα τῆς...

Τὴ νύχτα εκείνη, ὁ Ραούλ ντε Βενσού δέν μπορούσε νά κοιμηθῆ. Δέν τὸν ένωχλοῦσε τόσο ἡ πληγὴ τοῦ μηροῦ ὅσο ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ξαναεἶδε τὴν Λευκὴ, ένοιωθε νά φουντώνῃ στὰ στήθη του ἡ παλιὰ του ἀγάπη γιὰ τὴν ὠραία καλλιτέχνίδα. Καί τὴν ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἔκανε τώρα μεγαλύτερη ένα αἰσθημα εὐγνωμοσύνης... ὦ! πῶς θά ἠθελε νά βρεθῆ λίγες στιγμές μόνος, έντε-

Έρωτεύτηκε τὴ Λευκὴ, τὴν στεφανώθηκε καί τὴν έπῆρε μαζί του, μακριά από τὸ Παρίσι...

λως μόνος με τη Λευκή... για να της πη τί; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε ακόμα...

Ξαφνικά, η πόρτα του δωματίου άνοιξε άθόρυβα. Μια λευκή σιλουέττα παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Τα μάτια του Ραούλ, έξοικειωμένα με το μισοσκόταδο —μονάχα ξανά μικρά γλομπάκι ήταν άναμμένο δίπλα στο κρεβάτι— άνεγνώρισαν άμέσως την Λευκή. Η καρδιά του ύπολογα- γού άρχισε να χτυπά δυνατά στα στήθη του... Τι έσήμαινε ή νυχτερινή αυτή και άπροσδόκητος επίσκεψις; Ο Ραούλ μισόκλεισε τα μάτια του, για να φαίνεται ότι είνε κοιμι- σμένος και περιμενε με άπερίγραπτη άγωνία την συνέχεια της σκηνής αυτής.

Η Λευκή πλησίασε σιγά-σιγά στο κρεβάτι, κοντοστά- θηκε λίγο πάνω από το προσκέφαλο και νομίζοντας ότι ο τραυματίας κοιμώταν, έγειρε και τον φίλησε στο μέτωπο... Το φίλημα αυτό άγγισε την ψυχή του Ραούλ. Ο ύπολογα- γός έβαλε όλα τα δυνατά του για να μη ξεφώνισή από τη χαρά του...

Η κόμησσα, βλέποντας ότι ο τραυματίας δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, ξεθαρρεύτηκε και, γέρνοντας περισσό- τερο, κόλλησε τα χείλη της στο στόμα του. Το μεθυστικό άρωμα που σκορπιζόταν από πάνω της τύλιξε τον ύπολο- γαγό με την όμιχλη ενός παραδεισίου όνειρου.

— Άγαπημένε μου Ραούλ, ψιθύρισε ή Λευκή μέσα στ' ά χείλη του τραυματισμένου, δεν θα μάθης ποτέ πόσο σ' ά- γάπησα, πόσο σ' αγαπώ... Είσαι ο μοναδικός άντρας που άγάπησα στη ζωή μου... Με αγαπούσες πολύ, έβλεπα πόσο υπέφερες έξ αίτίας μου και πονούσα κι' εγώ μαζί σου... Μά δεν σ' άφησα ποτέ να μαντέψης τα πραγματικά μου αισθήματα, για να μη φέρω εμπόδια στην καρριέρα σου... Έπρεπε να συνεχίσης τις σπουδές σου, να γίνης ένας κα- λός αξιωματικός... Ήξερα καλά τον χαρακτήρα σου και ήμουν βεβαία ότι άν σου έδινά λίγο θάρρος θα διέκοπτες άμέσως τις σπουδές σου για ν' άφοσιωθής σε μένα.

Ο Ραούλ, τρελλός από την χαρά του, τοιμαζό- ταν ν' άγκαλιάσει την κόμησσα, όταν, ξαφνικά, ξα- νάνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ένας ήλικιωμένος κύριος, άκουμπώντας σ' ένα ρα- βδί. Η Λευκή γύρισε άπότομα το κεφάλι της προς την πόρτα και ο Ραούλ μπόρεσε τότε, χωρίς να γί- νη αντίληπτός, να μισοανοίξη τα μάτια του και να δη και αυτός τον παρείσακτο.

«Θά είνε ο σύζυγος!» σκέφτηκε ταραγμένος. Τι θα συνέβαινε πλέον; Ο κόμης είχε δη την γυναίκα του να φιλή τον Ραούλ.

Ο τραυματίας έξακολουθούσε να προσποιήται τον κοιμισμένο.

Η Λευκή έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του συζύγου της, γιατί αυτός ήταν πράγματι, και γονάτισε μπροστά του.

— Σιγά, σιγά! ψιθύρισε. Κοιμάται τώρα! Μην τον ξυπνήσης!...

— Ναί, ναί! τραύλισε ο σύζυγος, τελείως έκμη- δεισμένος.

— Ω! σου όρκίζομαι, ότι δεν είχα τίποτα, ότι δεν έχω τίποτα μαζί του! έξακολούθησε ή Λευκή με ίκετευτική φωνή. Τον γνώρισα άλλοτε, πριν από χρόνια, και τον άγάπησα χωρίς να του πω τίποτα. άν κι' εκείνος με πολιορκούσε πολύ καιρό... Και τώρα ήρθα για να...

— Τα ξέρω όλα! την διέκοψε ο σύζυγός της βοη- θώντας την ν' άνασηκωθεί. Ημουν πίσω από την πόρτα και τ' άκουσα όλα... Δεν μπορώ να σε κατη- γορήσω για τίποτα... Κατηγορώ μονάχα τον έαυτό μου, επειδή είμαι, άλλοίμονο! πολύ γέρος πειά!... Πάμε, παιδί μου, να μην άνησυχήσουμε τον τραυ- ματία...

Άγκάλιασε την Λευκή από τη μέση και την τρά- θηξε έξω από το δωμάτιο...

Όταν ο Ραούλ βρέθηκε και πάλι μόνος του, ά- νοιξε καλά τα μάτια του και, χωρίς να ξέρη τί κά- νει, κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να σηκωθεί από το κρεβάτι του... Η νευρική ταραχή του ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν μπορούσε να μείνη δυό λεπτά της ώρας ακόμα ξαπλωμένος. Μόλις, ό- μως, στάθηκε όρθιος, ή πληγή του μηρού του άνοιξε και πάλι και το αίμα άρχισε να τρέχη ποτάμι, ση- ματίζοντας μια λίμνη στο πάτωμα...

Ο Ραούλ έπεσε κάτω άνίσθητος.

Και την άλλη μέρα το πρωί, τον βρήκανε νεκρό, ξαπλωμένον στο κέντρον της κρεβατοκάμαρας, μέσα σε μια τεράστια κόκκινη κηλίδα. Ένα χαμό-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΕΓΓΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ Η ΛΑΜΠΕΣ ΤΟΥ ΠΕ- ΤΡΕΛΑΙΟΥ

Άν σ'άς τύχη να μη φέγγη καλά ή λάμπα σας, είτε για- τι είνε λίγο παληά, είτε γιατί το πετρέλαιο δεν είνε τόσο καλής ποιότητος, το μόνο μέσο ν' άποκτήσετε, χωρίς με- γόλη δαπάνη, καθαρώτερο και δυνατώτερο φώς, είνε να ρίξετε στο πετρέλαιο ένα μικρό κομματάκι ναφθαλίνης ή όλίγη κάμφορα.

Η δυό αυτές ούσιες έχουν την ιδιότητα διαλυόμενες στο πετρέλαιο να του αυξάνουν τη φωτιστική του δύναμη.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ Ή ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΨΩΜΙ ΩΦΕΛΕΙ ΠΕΡΙΣ- ΣΟΤΕΡΟ;

Η γνώμη του διασήμου Άγγλου ύγεινολόγου Ρόμπερτ Μπρέμαν, εις την όποιαν φαίνεται πως συμφωνούν και οι περισσότεροι των ύγεινολόγων της Εύρώπης, είνε πως, χωρίς καμιά άμφιβολία, το μαύρο ψωμί περιέχει πολύ πε- ρισσότερες θρεπτικές ούσιες από το άσπρο.

Η χρήσις του άσπρου ψωμιού, καιτοι θεωρείται ωφελι- μώτερη, άπαγορεύεται από τον Μπρέμαν, ο όποιος τις μόνες ιδιότητες τις όποιες παραδέχεται στο άσπρο ψωμί είνε ότι έχει καλύτερη όψι και είνε κάπως μαλακώτερο στη γεύσι, στερείται όμως μεγάλης ποσότητος σιδήρου και τα- λίνης, τις δυό αυτές θρεπτικώτατες ούσιες, ή όποιες ύπαρ- χουν εν άφθονία μόνο στο μαύρο ψωμί.

Ο ΚΑΦΕΣ Ή ΤΟ ΤΣΑΪ ΒΛΑΠΤΕΙ ΠΕΡΙΣ ΣΟΤΕΡΟ;

Κατά τον Άμερικανόν καθηγητήν της ύγεινής στο πανε- πιστήμιο του Σικάγου κ. Άουστερ, και τα δυό αυτά ποτά είνε βλαβερά στην ύγεια και δεν συνιστά διόλου την συχνή τους χρήσι. Έπειδή όμως οι άνθρωποι θά είνε άδύνατον ίσως ν' άπαλλαγούν από τη συνή- θειά τους, ο κ. Άουστερ προσπαθεί να μάς πείση, με τις τελευταίες του ανακοινώσεις, ότι, προκειμέ- νου να διαλέξουμε μεταξύ των δυό αυτών βλαβερών ποτών, θα ήταν περισσότερο ωφέλιμο να περιορι- στούμε στη χρήσι του τσαγιού και όχι του καφέ. Η γνώμη αυτή του κ. Άουστερ στηρίζεται στο ότι το τσαί δεν έχει την ισχυρή αήλη δηλητηριώδη ούσια, την καφεΐνη, την όποιαν έχει σε μεγάλη ποσοτητα ο καφές, και συνεπώς δεν πειράζει τόσο το νευρικό σύστημα των ανθρώπων. Έκτός όμως αυτού ο κα- φές έπιδρά άμέσως στο νευρικό σύστημα, ενώ το τσαί μόνον όταν το πιούμε νηστικοί, σε μεγάλη πο- σότητα και σε πολύ σκούρο χρώμα, βλάπτει και αυ- το στα νεύρα μας.

ΒΛΑΠΤΟΥΝ Ή ΩΦΕΛΟΥΝ ΤΑ ΜΗΛΑ;

Ύπηρχε παλαιότερα μια γνώμη ή όποια έδέχεται ότι τα μήλα είνε από τα φρούτα εκείνα που, άφ' έ- νός μεν δύσκολα χωνεύονται στο στομάχι και άφ' έτέρου προξενούν πυρετούς και δυσκοιλιότητα. Η γνώμη όμως αυτή άνήκει πειά στην ιστορία, γιατί ή τελευταία ανακοίνωσις του Γάλλου ύγεινολόγου Βρουγ, ο όποιος άκολουθεί τα πορίσματα της τε- λειολογικής έπιστημονικής έρεύνης, κατατάσσει τα μή- λα μεταξύ των πιο ωφέλιμων καρπών της φύσεως.

Ο Βρουγ περιγράφοντας την ωφελιμότητα των μήλων λέγει: «Τα μήλα είνε καρπός χωνευτικώτα- τος και πολύ ωφέλιμος στην ύγεια γιατί περιέχει μεγάλη ποσότητα φωσφόρου, που είνε από τις θρε- πτικώτερες ούσιες. Έκτός όμως αυτού ή χρήσις των μήλων φέρνει διαύγεια στον εγκέφαλο, καθα- ρίζει το αίμα και δυναμώνει τα νεύρα τόσο, ώστε πολλοί γιατροί τελευταίως τα συνιστούν και έναν- τίων της άπνίας».

γελο εύτυχίας ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του: Είχε πεθάνει εύχαριστημένος, άφου βθαιώθηκε για την άγάπη της Λευκής, άφου δοκίμασε την ήδονή του πρώτου και τελευταίου φιλιού της...

GUY VANDERQUAND

